

Arrest

**nr. 98 775 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 juli 2012 en heeft zich op 30 juli 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 juli 2012 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 september 2012.

1.3. Op 28 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het district Khulm van de provincie Balkh. U bent een soennitische Tadzjiek. U werkte als taxichauffeur op de route van het district Khulm naar de stad Mazar-i-Sharif. Op een dag was u op weg van Mazar-i-Sharif naar Khulm met twee passagiers. In de tegengestelde richting kwam een tanker aan hoge snelheid aan waardoor u besloot uw auto aan de kant van de weg te plaatsen. Toen u terug op de weg wilde voelde u dat u niet goed meer kon sturen en een lekke band had. Op dat ogenblik zag u een andere persoon, Bashir, voor uw auto staan. U probeerde nog te remmen, maar het lukte niet. Bij de botsing stootte u met uw hoofd tegen de voorruit en raakte u bewusteloos. Bashir raakte bij het ongeval gewond. Toen u opnieuw bij bewustzijn kwam, zat u in een politievoertuig. U bracht die nacht door bij de politie in Durahi Hairatan (Golai Hairatan). De volgende dag brachten zij u naar het politiekantoor van Khulm waar u eveneens voor de rechtbank moest verschijnen. U werd door de rechter tot twee jaar gevangenisstraf veroordeeld. Tijdens de zitting viel het u op dat de rechter regelmatig telefoontjes kreeg om uw straf te verhogen. U werd na die rechtszaak overgebracht naar de gevangenis in Mazar-i-Sharif. Er werd een tweede rechtszaak geopend in Mazar-i-Sharif waar uw straf verminderd werd van twee jaar naar zeven maanden celstraf. Na zeven maanden werd u vrijgelaten. U bleef thuis. U moest zelfs thuis onderduiken omdat u gezocht werd door Bashir, een verwant van de gekende krijgsheer Sayyaf. U had uiteindelijk uw straf uitgezeten maar vreesde nog door Bashir of Sayyaf vermoord te worden omdat zij u niet vergaven voor het ongeluk. Gedurende vier jaar bleven zijn handlangers u bedreigen via uw vader. Uw leven was in gevaar indien zij u zouden vinden. Uw vader bleef tegenover hen volhouden dat hij niet wist waar u zich bevond. Na vier jaar ondergedoken te leven besloot u Afghanistan te verlaten omdat u het beu was zo te leven. U verliet Afghanistan ongeveer één jaar geleden en reisde via Griekenland naar België waar u aankwam op 26 juli 2012. Op 30 juli 2012 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u na het gehoor volgende documenten voor: uw taskara, uw rijbewijs, twee documenten van de rechtbank en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden gewezen op een aantal tekortkomingen in uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen met Bashir, die een verwante zou zijn van een gekende Afghaanse krijgsheer, omwille van een auto-ongeluk. Door deze vaagheden en onduidelijkheden komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang. U wist niet meer op welke datum u het ongeval veroorzaakte waardoor al uw problemen begonnen, maar u verwees spontaan naar de documenten van de rechtbank (CGVS, p. 9). De inhoud van de documenten werd u destijds wel voorgelezen, maar u vergat de datum die hier op vermeld werd, zo stelde u. U verder gevraagd om nog wat meer toelichting te geven over de documenten die u over uw problemen in uw bezit had, kreeg u niet meer gezegd dan dat het kleine papieren waren waar informatie op stond over uw straf en het incident. U kon geen verdere details naar voren brengen (CGVS, p. 12). Het is trouwens erg merkwaardig dat u beweerde dat Bashir de andere partij was betrokken in het ongeval terwijl in de documenten van de rechtbank verwezen wordt naar een zekere Jamaluddin en Bebe Ziagul. Documenten moeten gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen alvorens hier enige waarde aan gehecht kan worden. Uw verklaringen over deze problemen overtuigen evenmin. U vervolgens om meer informatie over Bashir gevraagd, stelde u niets over hem te weten. U kende zijn volledige naam niet, wist niets over zijn functie of beroep in Afghanistan (CGVS, p. 9, 10). U wist wel dat hij verwant was van Sayyaf, maar of het nu zijn broer was of zijn neef wist u niet (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe u dan wist dat Bashir een band had met de krijgsheer Sayyaf stelde u dit via uw vader vernomen te hebben. Over de manier waarop uw vader dit te weten kwam bleef u echter erg vaag. U stelde simpelweg dat hij het wist door bij hen op bezoek te gaan, meer niet (CGVS, p. 9, 10). U wist dat Bashir in Kabul woonde, maar kon geen concrete woonplaats naar voren brengen. Evenmin wist u waarom hij op het moment van het ongeval in Mazar-i-Sharif aanwezig was (CGVS, p. 8, 9). Ook over Sayyaf wist u helemaal niets te vertellen terwijl het volgens u zijn manschappen waren die u nadien jarenlang bedreigden. U wist zelfs niet van welke partij Sayyaf deel uitmaakt (CGVS, p. 10). Het is trouwens erg merkwaardig dat u ten aanzien van de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde de naam van de andere betrokken partij niet te kennen, maar dat u op het CGVS er wel in slaagt een naam naar voren te brengen (CGVS Vragenlijst, vraag 5; CGVS, p. 9). U stelde dat zijn naam op de documenten van de rechtbank stond. U had zijn naam aanvankelijk niet vermeld omdat u te moe was tijdens het eerste interview, zo gaf u als reden voor de tegenstrijdigheid aan (CGVS, p. 9). Dit is geen afdoende verschoningsgrond om net die naam van de persoon te vergeten door wiens toedoen u besloot Afghanistan en uw familie achter laten. Bovendien was het slachtoffer volgens uw verklaring op DVZ de broer van commandant Sayyaf, terwijl u nu verklaarde niet goed te weten wat de exacte familieband was. Dat u enerzijds op DVZ wel de juiste familieband kon aangeven, maar de naam van die persoon vergeten was is opvallend, en deze tegenstrijdigheid versterkt de twijfels rond de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U werd aanvankelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar die achteraf verminderd werd tot zeven maanden (CGVS, p. 8, 11). U verklaarde dat op het veroorzaken van een auto-ongeluk gewoonlijk een straf staat van drie tot zes maanden. U wist niet waarom u een andere straf opgelegd kreeg dan de gebruikelijke straf (CGVS, p. 11). U voegde wel nog toe dat de rechter telefoontjes kreeg tijdens de zitting, al wist u niet van wie die kwamen (CGVS, p. 11). Het is trouwens erg opvallend dat u nergens in uw verklaringen vermeldde dat u bijkomend nog een boete van 5000 Afghani moest betalen aan de rechtbank en dat u mits betaling van een boete van 10000 Afghani vrij kon komen op borg, zoals vermeld staat op de voorgelegde documenten van de rechtbank. Verder kreeg u niet gezegd wanneer u voor de verschillende rechtbanken verscheen (CGVS, p. 11). Ook over het aantal rechtszaken waarbij u betrokken was, was u niet eenduidig. Terwijl u voor de DVZ nog verklaarde dat u drie maal voor de rechtbank verscheen en uiteindelijk een straf kreeg van zeven maanden uitgesproken door de rechtbank van Mazar-i-Sharif, stelde u op het CGVS dat er twee rechtszaken waren (CGVS, p. 11 en CGVS vragenlijst, vraag 1, 5). U geconfronteerd met deze verschillende verklaringen stelde u dan weer dat uw zaak een derde maal voorkwam in Kabul. De naam van deze rechtbank kende u echter niet (CGVS, p. 11). Evenmin wist u nog in welke gevangenis in Mazar-i-Sharif u gedurende zeven maanden opgesloten werd. Meer dan de benaming 'Mohabaz', hetgeen in feite gewoon gevangenis betekent, kreeg u niet gezegd (CGVS, p. 12). Het is weinig aannemelijk dat u de naam van de gevangenis niet meer zou kennen indien u er werkelijk zeven maanden doorbracht. Het doet evenzeer verbazen dat u niet meer zou weten wanneer u uiteindelijk werd vrijgelaten (CGVS, p. 12). U zou op zijn minst enige indicatie moeten kunnen geven over de periode waarin u werd vrijgelaten. Temeer daar u sinds uw vrijlating ondergedoken leefde en problemen kende met de manschappen van Bashir en Sayyaf, zo beweerde u.

Het is trouwens erg opmerkelijk dat u nog vier jaar na uw vrijlating in Afghanistan verbleef ondanks de aanhoudende problemen en bedreigingen waardoor u zelfs uw eigen huis niet kon verlaten (CGVS, p. 13). Dat u nog zo lang in uw eigen regio bleef doet twijfelen aan de ernst van uw vrees voor vervolging. U wist trouwens niet wie die personen waren die u zochten. Evenmin wist u wat de band was tussen Bashir en de personen die hij naar u stuurde (CGVS, p. 13). Dat de mannen van Bashir en Sayyaf er bovendien niet in zouden slagen u op te sporen gedurende vier jaar is weinig waarschijnlijk. U stelde dat het moeilijk was in uw regio om iemand te vinden door de boomgaarden en de tuinen rond ieder huis (CGVS, p. 13). Nochtans zouden ze vaak uw vader gevraagd hebben waar u was. Indien zij werkelijk zoveel moeite deden om vier jaar lang telkens van Kabul naar Khulm te komen om u te zoeken is het weinig aannemelijk dat zij zomaar genoeg zouden nemen met uw vaders' verklaring dat hij niets wist over u (CGVS, p. 8, 13). Er kan toch verwacht worden dat deze gewapende personen u gaan zoeken in uw huis en in de regio en dus ook in de boomgaarden.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Uw taskara en uw rijbewijs zijn hoogstens een bewijs voor uw identiteit, maar voegen voor het overige niets toe aan uw asielrelaas. De twee documenten van de rechtbank kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is. Zoals hierboven reeds werd besproken kon u maar weinig vertellen over de inhoud van de door u voorgelegde documenten. Bovendien komen de documenten niet overeen met uw verklaringen, zoals hierboven is gebleken. Eén van de documenten is bovendien slechts een kopie. Aan fotokopies kan gezien het gemak waarmee kopies kunnen worden vervalst slechts weinig bewijswaarde worden gehecht. Zoals nog blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten middels corruptie gemakkelijk in en buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in

Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, district Khulm, te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen de provincie Balkh.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de situatie in de provincie Balkh relatief veilig is. Bronnen geven aan dat de toestand in Balkh beduidend rustiger is dan het voorgaande jaar. Er wordt weinig melding gemaakt van burgerslachtoffers. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Khulm van de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Khulm van de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten en rapporten over Afghanistan/Balkh aan dat de veiligheidssituatie in Balkh allerminst stabiel te noemen is. Verzoeker meent dat de interpretatie van verweerder van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt is. Verweerder focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio en verwaarloost de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van een bepaald conflict in een regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Tevens wijst verzoeker op de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 7 recente rapporten en persartikelen over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er een aantal tekortkomingen werden vastgesteld in verzoekers verklaringen over de door hem aangehaalde problemen met Bashir, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in het gedrang brengt, (ii) verzoekers kennis van de straffen die hij opgelegd kreeg en de gevangenis waar hij opgesloten zat, beperkt is, (iii) verzoeker nog vier jaar na zijn vrijlating in Afghanistan verbleef ondanks de aanhoudende problemen en bedreigingen waardoor hij zelfs zijn eigen huis niet kon verlaten, (iv) na grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er voor burgers uit Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en (v) de overige neergelegde stukken geen afbreuk doen aan de vermelde conclusie.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielrelaas, te ontkrachten, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker vier jaar zou nodig gehad hebben om tot de conclusie te komen dat de problemen met Bashir naar aanleiding van het auto-ongeval niet zouden verbeteren. De vaststelling dat verzoeker nog vier jaar in Afghanistan blijft na zijn vrijlating, de start van zijn voorgehouden problemen, ondermijnt dan ook in hoge mate de ernst van zijn vrees en de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoekers verweer dat hij hoopte dat het beter zou worden en dat ze hem uiteindelijk met rust zouden laten, hetgeen evenwel niet het geval was, hij zeer teruggetrokken leefde en bij wijze van spreken van zijn "vrijheid beroofd" was, kan niet overtuigen. De Raad kan bezwaarlijk aannemen dat een volwassen

man gedurende vier jaar thuis zou zitten omdat hij bang was “voor die mensen” (gehoor, p. 8). Daarenboven stelt verzoeker zelf dat hij op de momenten dat zij langskwamen “*het huis (verliet) (...) naar de tuinen of naar verwanten*” (gehoor, p. 14). Zo verzoeker nog stelt dat vluchten niet mogelijk was daar men over voldoende financiële middelen dient te beschikken om een dergelijke reis te organiseren en te betalen en door het verkopen van zijn auto en met een beetje financiële hulp van zijn vader het hem uiteindelijk toch gelukt is om voldoende financiële middelen bij elkaar te krijgen en te vluchten, kan hij evenmin overtuigen aangezien redelijkerwijs aangenomen kan worden dat indien de vrees voor vervolging ernstig is, verzoeker er alles zou aan gedaan hebben om onmiddellijk zijn auto te verkopen en eventueel onder te duiken elders dan in zijn eigen huis.

Verzoeker beweert voorts dat zijn belagers er wel in geslaagd zijn om hem te vinden. Verzoeker wijst erop dat er op het domein van zijn ouders twee huizen waren: een soort “voorhuis” waar verzoekers ouders woonden en 15 minuten verder te voet het tweede huis waar verzoeker zich schuilhield. Verzoeker kon aan de auto's en de wapens die de personen bij hadden, zien dat zijn ouders opnieuw werden lastiggevallen en dan vluchtte verzoeker weg tussen de boomgaarden waar hij niet, of toch zeer moeilijk, gevonden kon worden. De personen zijn drie keer tot bij de eigenlijke schuilplaats van verzoeker geraakt. Gelukkig kon verzoeker telkens wegvluchten tussen de boomgaarden.

De Raad leest in het gehoorverslag van het CGVS echter het volgende:

“Vonden zij u ooit ? Neen. De omgeving waar ik woonde waren tuinen en boomgaarden. Het is moeilijk om iemand te vinden. Elk huis heeft een tuin van 1 jerib. Je kan van de ene tuin naar de andere lopen[...].” en **“In die vier jaar konden ze u nooit vangen? Neen.”** (gehoor, p.13)

De Raad kan derhalve slechts vaststellen dat verzoeker weinig coherente verklaringen aflegt en in het verzoekschrift een beschrijving geeft die niet overeenstemt met zijn verklaringen.

Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de ernst van verzoekers vrees en de geloofwaardigheid van het opgediste relaas. Dit besluit wordt verder ondersteunt door de vaagheid van verzoekers verklaringen waarom hij zijn land van herkomst verliet.

2.7.3. Verzoeker wijst erop dat hij analfabeet is, waardoor hij het moeilijk heeft om data te lezen of te onthouden. Verzoeker weet wel nog dat 1386 (Afghaanse kalender) het jaar van het ongeval was. Verzoeker verwijst naar een aantal verklaringen die hij tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd en wijst er verder op dat er aan data in de Afghaanse cultuur weinig belang wordt gehecht. De documenten van de rechtbank werden aan verzoeker vrij beperkt voorgelezen, waardoor verzoeker wel wist dat de datum van het ongeval erin vermeld staat, maar hij heeft dit niet kunnen onthouden.

In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift, namelijk dat het jaar van het ongeval 1386 (Afghaanse kalender) was, verklaarde hij tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk dat hij zich niet meer kon herinneren wanneer het ongeval gebeurde (gehoorverslag CGVS, p. 9). Gezien, naar verzoekers verklaringen, de vergaande impact van deze gebeurtenis op het leven van verzoeker, kan verwacht worden dat enige duiding in de tijd mogelijk moet zijn, ondanks zijn lage scholingsgraad. Hetzelfde geldt ook voor waar verzoeker stelt dat hij zich de datum van zijn vrijlating niet meer herinnert omdat hij het moeilijk heeft om incidenten te plaatsen in de tijd. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers analfabetisme geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij de meest essentiële elementen van zijn asielaanvraag en vervolgingsfeiten niet preciezer kan situeren in de tijd.

2.7.4. Waar de bestreden beslissing stelt dat het opmerkelijk is dat verzoeker toen hem gevraagd werd naar de inhoud van de documenten van de rechtbank, niet meer kon zeggen dan dat het kleine papieren waren waar informatie op stond over verzoekers straf en het incident, wijst verzoeker er opnieuw op dat hij niet kan lezen of schrijven en dat de documenten hem summier werden voorgelezen. Na zijn vrijlating heeft verzoeker de documenten aan de kant gelegd en ze verder niet meer bekeken. Vervolgens, onder verwijzing naar de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid dat in de documenten van de rechtbank melding wordt gemaakt van een zekere (J.) en (B.Z.) terwijl verzoeker Bashir als betrokkene van het ongeval aanduidde, stelt verzoeker dat Bashir slechts een roepnaam is, dat hij de echte naam van Bashir niet kent maar dat diens echte naam wel eens op de documenten vermeld zou kunnen staan, alsook dat (B.Z.) wel eens de vrouw zou kunnen zijn die haar hoofd verwondde en waarnaar verzoeker tijdens zijn gehoor reeds verwezen heeft.

Verzoekers verweer getuigt van weinig ernst. Van verzoeker wordt immers niet verwacht dat hij de documenten van de rechtbank uit het hoofd kan citeren, maar als betrokken beschuldigde van het ongeval die veroordeeld werd mag toch aangenomen worden dat hij in grote lijnen de inhoud kent van

de documenten en minstens de namen van de betrokken partijen kent. Verzoekers analfabetisme kan hieraan niet in de weg staan. Verzoekers verklaringen omtrent de namen (J.) en (B.Z.) zijn dan ook niet meer dan loze beweringen en giswerk.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij geen verklaringen aflegde omtrent de bijkomende boete van 5000 Afghani en de boete van 10 000 Afghani waardoor hij zou kunnen vrijkomen, omdat hij in de gevangenis zat en zijn vader alles geregeld heeft, merkt de Raad op dat verzoekers gebrek aan kennis van de omstandigheden die ertoe geleid hebben dat hij zijn land diende te ontvluchten, niet kan verklaard worden door erop te wijzen dat zijn vader alles regelde. Verzoeker verbleef immers na zijn vrijlating nog vier jaar in Afghanistan en heeft gedurende die periode, naar zijn zeggen, blijvende problemen ondervonden van het ongeval en de gevolgen ervan, zodat minstens een zekere interesse in de documenten van de rechtbank verwacht kan worden. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoeker gedurende vier jaar geen enkele kans heeft gehad om iemand om hulp te vragen bij het bestuderen van de documenten van de rechtbank, noch om bij zijn vader te informeren welke stappen hij allemaal genomen heeft terwijl verzoeker zich in de gevangenis bevond. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag verder aangetast.

2.7.5. Waar verzoeker, onder verwijzing naar zijn hieromtrent afgelegde verklaringen tijdens het gehoor, erop wijst dat hij het enkel moest doen met de weinige informatie die hij via zijn vader vernam, met name dat Bashir en Sayyaf verwant zijn en het dan ook logisch is dat hij hierover geen verdere details kan geven, kan hij wederom niet overtuigen.

Het is immers niet logisch dat iemand die zijn land ontvlucht wegens een vrees voor vervolging die in casu vier jaar zou hebben geduurd, niet terdege geïnformeerd is over de persoon/personen van wie de vervolgingsfeiten uitgaan. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij afdoende zijn vrees en de essentiële elementen coherent en geloofwaardig kan toelichten. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker gedurende de vier jaren na zijn vrijlating geen enkele poging ondernomen heeft om meer te weten te komen over Bashir, Sayyaf en de band tussen beide, alsook over wie zij stuurden om hem en zijn familie te bedreigen. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat Bashir en Sayyaf broers waren (vragenlijst, administratief dossier, stuk 11, p. 3), terwijl hij op het CGVS verklaarde niet goed te weten wat de exacte familieband was (gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift dat hij via zijn vader enkel vernam "*dat Sayyaf een verwant was van Bashir*", kan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen op de DVZ en het CGVS niet ongedaan maken. Waar verzoeker stelt dat hij op de DVZ nooit melding heeft gemaakt van de verwantschap tussen Bashir en Sayyaf en dat dit waarschijnlijk door een miscommunicatie met de Iraanse tolk in het eerste interview vermeldt staat, wijst de Raad erop dat het interview op de DVZ in het Dari werd gevoerd, dat verzoeker de mogelijkheid kreeg opmerkingen toe te voegen doch dit heeft nagelaten, en bovendien bevestigd heeft dat de verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Deze vaststellingen ondermijnen verder verzoekers relaas.

2.7.6. Waar de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid opmerkt tussen de verklaring op de DVZ dat verzoeker de naam van de andere bij het ongeval betrokken partij niet kent terwijl verzoeker er tijdens zijn gehoor op het CGVS wel in geslaagd is de naam te vermelden, meent verzoeker dat het hier niet om een tegenstrijdigheid gaat, daar verzoeker wegens vermoedheid de naam tijdens het interview op de DVZ echt niet meer kon herinneren. Verzoeker had er immers een zeer lange en gevaarlijke reis opzitten en had voor zijn asielaanvraag twee nachten buiten geslapen.

Uit het administratief dossier blijkt verzoekers verweer niet in het minst: "*In de andere auto zat de broer van commandant Sayyaf, ik ken zijn naam niet.*" (eigen onderlijning vragenlijst DVZ, nr. 5). Uit niets blijkt dat verzoeker zich de naam niet kan herinneren.

2.7.7. Waar verzoeker stelt dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande verzoekers verklaringen over het aantal rechtszaken die hij heeft doorlopen, gebaseerd is op een misvatting daar verzoeker bedoelde dat hij tweemaal zelf aanwezig was voor de rechtbank (in eerste en tweede aanleg), maar niet tijdens de derde aanleg ("*een voorziening in Cassatie*"), merkt de Raad op dat *post factum*-verklaringen de door het CGVS vastgestelde tegenstrijdigheid niet ongedaan kunnen maken.

2.8. De Raad wijst er ten slotte op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen

van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan, Balkh zodat *in casu* dient te worden nagegaan of in Afghanistan in het algemeen en in Balkh in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Rekening houdend met de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, stuk 15), is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Balkh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers in Afghanistan sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit de bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat de situatie in de provincie Balkh relatief veilig is. Bronnen geven aan dat de toestand in Balkh beduidend rustiger is dan het voorgaande jaar. Er wordt weinig melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van juni 2012 (administratief dossier, stuk 15, p. 19-23) blijkt dat er nog wel burgerslachtoffers vallen, maar dat zij zeker niet het doelwit van het geweld zijn, alsook dat het netto aantal slachtoffers daalt ten aanzien van het aantal incidenten sinds 2009, "*wat wijst op een toenemende bezorgdheid van de strijdende partijen om zoveel als mogelijk burgers te sparen.*" In de Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale analyse" (administratief dossier, stuk 15, p. 20) van juli 2012 leest de Raad betreffende de provincie Balkh: "*De hele provincie is beduidend rustiger dan het jaar voordien, een trend die zich over het hele noorden afspeelt, m.u.v. de provincie Faryab.*" De persartikelen en documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegde, liggen in dezelfde lijn als deze bevindingen. Er wordt immers niet ontkend dat er burgerslachtoffers vallen, maar er is geen sprake van willekeurig geweld daar burgers niet het doelwit van het geweld zijn. Verzoeker voert geen elementen aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus kon verweerder op basis van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie terecht besluiten tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerdere interpretatie van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt is aangezien verweerder de humanitaire gevolgen van een gewapend conflict zou verwaarlozen, merkt de Raad op dat UNHCR in het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit de provincie Balkh. Nochtans is UNHCR in Kaboel aanwezig en mag dus verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Afghanistan uitermate goed kan inschatten. De Raad ziet dan ook niet in op welke manier verweerder de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt zou interpreteren.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS